

שבעה ימים ושבעה לילות שהתה במוסד לנערות סוטות „צופיה” - בלתי מוכר לישראל השבעה.

לפני שהוציאו מפיהן מילה לא-תרבותית כמו „זונה”.
הן הגיבו בהתפעלות ושמחה, כשאני יורמית כמוני אמרתי בדאווין. אחרי שראו שאני עושה אבו-עג'ילה בשערי בלילה, היה להן בכלל ברור שאני בחורה לעניין, ושאפשר לדבר בנוכחותי בחופשיות. רוב ימות השבוע הן מסתובבות במכי נסיים קצרים וחולצה מיושנת, שמספק

גינים מעל מסך הטלוויזיה. הסלנג שלהן עשיר: כפרה שלי (פניית חיבה לגבר או אשה), בדאווין (כאילו, בהעמדת-פנים) כיסת אותי (הרביץ לי), דקר אותי (העליב אותי). את שפת היורמים הן מקבלות בליגלוג מופגן — ובהערכה מוסוית. ברכה אוהבת מאוד לחזור על מילים של בית-מרקחת, כמו „כדומתני”, „כביכול”. בזמן מעשה, היא צוחקת: „אני אומרת

יאוש
יעל ואורה תופסות שעה של שלוה ויאווש, על הדשא שליד בית-הספר ב„צופיה”. כסיסת ציפורניים היא מהביטויים הרגועים למדי למתח, בין הבנות. גם ביטויים חריפים יותר לא חסרים. רשמית, צריכות הבנות ללמוד בבוקר, אך כשאין הן מסוגלות לכך, מסיבות אלו או אחרות, אין לוחצים עליהן.

הזרבה

להן המוסד. בגדים פריטיים אסורים, מלבד בזמן יציאה לחופשה. כל מחשוף עמוק, חצאית קצרצרה, או איפור מוגזם — זר כים להערות ביקורתיות.

נפט על הגוף
כשחזרתי הביתה היה הבית סגור. קראתי לאמא שלי. אף אחד לא ענה. נכנסתי למחסן, תיכף ראיתי ש-

למדריכה: תגידי כדומתני, וכשהיא אר- מרת את זה, אני עונה לה: „כביכול”. אז היא חושבת שאני מלגלת עליה. אבל זה לא נכון. ככה אני לומדת ממנה. החבר שלי כבר אמר לי, שאם לא אפסיק לדבר מילים כליכך ימות. הוא יעזוב אותי.”
ביומים הראשונים שלי בצופיה, כשכבר היינו מיודדות, אבל עדיין היו גישושים משני הצדדים, הקפידו הבנות מאוד על לשונן בנוכחותי. הן דיברו על „לקיים יחסי מין” ועל „אבריימין”. והיססו מאוד

עין לחופש צופיה
מבעד לחלון חדר-המלאכה שבמוסד, צופה נערה משוכנות „צופיה” אל הכביש העובר מאחורי הגדר המרוחקת. (מאחורי עמוד החשמל). כביש החוף המוליך אשדודת, עליו עוברת תנועה סואנת של משאיות וכלי-רכב אחרים, מסמל בעיני הקטינות הסגורות במוסד את העולם החופשי שמהעבר השני. המבטים מלאי עצבות וערגה.

מאת יונית מנור

טרה בעקבות תלונת ההורים. ילדות ש- הסתובבו בשולי עולם הפשע עד שעור בדת סוציאלית עירנית הבחינה בהן. אם עדיין לא עברו את גיל 17 — הן מגיי עות לצופיה.
דרכן אל המוסד, המוגדר כ„מוסד חיי נוכי סגור”, עוברת דרך אולמי בתי המשפט. כאן ישוה שנתיים שלוש. להיות בצופיה זה לא כמו בבית-סוהר. זוהי ההודמנות האחרונה שנותנת החברה ל- חלק פעוט מציבור גדול של נערות, שגורלן דומה לחזור לחיקה.

את השיעור הראשון בצופיה קי בלתי כבר ביום הראשון לבואי למוסד. נושא השיעור: איך לברוח. המרצה היתה אורה, שגופה הקצר והי גמיש מרקד כשהיא מדברת: „דבר ראשון והכי חשוב, זה שלא ירי גישו שאת מתכוונת לברוח. וגם שהבנות לא יידעו, כי הן מלשינות. מה אני עושה? לובשת את הבגדים הכי סמרטוטיים שלי, שהמדריכים יחי שבו: עם בגדים כאלה היא לא תעין לצאת החוצה. מסתובבת בשטח. כאילו יש לי משהו נורא חשוב לעשות. כשאני רואה שאין אף מדרך בסביבה — אני נותנת ריצה, ועוצרת את המכונית הראי שונה שעוברת בכביש.”

שיעור שני: בעיית ההקצבה המוגי בלת של סיגריות (10 ליום). הפיתרון: מבריחים.

איך? בחזייה, בשרוולי החולצה, בתח- חונים.

„ומה עם הבדיקה שעושים בכניסה?” אני שואלת.

„לא מפשיטים אותך כשאת חוזרת מי ביקורי-בית.” מסבירות הבנות.

אפילו יין להרמת המורל הן מצלי- חות להשיג: „יש חברים שדואגים לנו.” קורצת לי לילי, וגומעת יין מהבקבוק שנשלף מארון הבגדים.

זונות צעירות. נערות שנעדרו מהבית תקופה ארוכה, ונמצאו על ידי המיש-